

Sygn. akt I NO 2/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło (przewodniczący)
SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)
SSN Ewa Stefańska

w sprawie z odwołania R. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) /2018 z dnia 19 października 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 marca 2019 r.,

uchyła częściowo zaskarżoną uchwałę w punkcie drugim w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie R. M. do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z. i przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 19 października 2018 r., nr (...) /2018, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa

(jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84, dalej: k.r.s.), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako: „KRS” lub „Rada”) postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pani M. K. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z.;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana P. J. i Pana R. M. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z.

Na trzy wolne stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 283, zgłosili się:

- Pan P. J. – sędziego Sądu Rejonowego w K.,
- Pani M. K. – sędziego Sądu Rejonowego w Z. oraz
- Pan R. M. (dalej jako: „Skarżący” lub „Odwołujący się”) – sędziego Sądu Rejonowego w Ż.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół w składzie trzech członków Rady. Na posiedzeniu w dniu 15 października 2018 r. zespół ten zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je oraz odbył naradę. Podczas głosowania członkowie zespołu na: P. J. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, na M. K. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, na R. M. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. W wyniku tego głosowania, zespół przyjął stanowisko o zarekomendowaniu KRS na trzy wolne stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z.: P. J., M. K. oraz R. M. Zespół wskazał, że wszystkie osoby biorące udział w niniejszej procedurze konkursowej spełniły wymagania stawiane kandydatom na urząd sędziego sądu okręgowego.

KRS podkreśliła, że podejmując uchwałę wzięto pod uwagę, że P. J., M. K. oraz R. M. spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 52; dalej jako: „p.u.s.p”). Rada wskazała, że dokonując oceny kandydatów kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 k.r.s., w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami

przełożonych, ocenami ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. trzech kandydatów (s. 3-6 uchwały).

Rada stwierdziła, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie jedynie M. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z. Pomimo wysokich kwalifikacji zawodowych, P. J. oraz R. M. nie uzyskali poparcia KRS.

W ocenie Rady, M. K. jest kandydatką w najwyższym stopniu spełniającą kryteria ustawowe w niniejszej procedurze nominacyjnej. Posiada ona kwalifikacje merytoryczne oraz długoletnie doświadczenie zawodowe, a także dużą, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej, co daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków sędziego sądu okręgowego.

KRS wzięła również pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminów zawodowych. Odnotowano, że oceną dobrą na dyplomach uniwersyteckich legitymują się M. K. oraz R. M., zaś ocenę dostateczną otrzymał P. J. Egzamin sędziowski z oceną bardzo dobrą złożyła jedynie M. K. Skarżący z egzaminu sędziowskiego uzyskał ocenę dobrą, zaś P. J. dobrą plus. Przedstawione oceny – w połączeniu z pozostałymi kryteriami – przemawiają w ocenie Rady za uznaniem jedynie M. K. za najlepszą kandydatkę w przedmiotowym konkursie.

KRS uwzględniła również opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...). Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2018 r. zaopiniowało jednogłośnie pozytywnie wszystkich kandydatów biorących udział w procedurze konkursowej, oddając na: P. J. 5 głosów „za”, M. K. 5 głosów „za” oraz na R. M. 5 głosów „za”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) w dniu 22 czerwca 2018 r. oddano na: P. J. 79 głosów „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”, M. K. 83 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie

„wstrzymującym się” oraz na R. M. 82 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”. Wszyscy kandydaci otrzymali od Zgromadzenia opinie pozytywne, jednak – w połączeniu z pozostałymi kryteriami wyboru – w ocenie Rady to M. K. spełnia w najwyższym stopniu wszystkie kryteria ustawowe.

W trakcie posiedzenia Rady w dniu 19 października 2018 r. przeprowadzono głosowanie tajne. W jego wyniku tylko M. K. uzyskała bezwzględną większość głosów. W dwóch następnych głosowaniach P. J. oraz R. M. nie uzyskali bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury M. K. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności duże doświadczenie zawodowe, zdobyte przez nią podczas długoletniej pracy orzeczniczej, zarówno w sądzie rejonowym, jak i podczas pracy w ramach delegacji w sądzie okręgowym, a ponadto wysoka ocena jej pracy i kwalifikacji zawodowych, opinie służbowe oraz ocena dobra na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych i ocena bardzo dobra z egzaminu sędziowskiego, a także jednogłośnie pozytywna opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz najwyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apellacji (...).

Odwołaniem z dnia 30 listopada 2018 r. Skarżący zaskarżył na podstawie art. 44 k.r.s. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1360 ze zm.; dalej jako: „k.p.c.”), pkt 2 uchwały nr (...)/2018 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 października 2018 r. w zakresie w jakim Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie R. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z. Zaskarżonej uchwale zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 44 ust. 1 k.r.s.) w postaci art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez niedokonanie faktycznej i rzetelnej oceny kandydatury Skarżącego na równych zasadach, w oparciu o jednakowe i przejrzyste i sprawiedliwe kryteria, jak innych kandydatów rekomendowanych przez Radę w tym i innych postępowaniach, albowiem w treści uzasadnienia uchwały

Rady nie wskazano żadnego powodu nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Skarżącego odnoszącego się wyłącznie do niego w sytuacji, w której nie konkurował on z żadną osobą na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z. (konkurs dotyczył obsady 3 stanowisk w SO w Z., na które zgłosiło się 3 kandydatów), przy jednoczesnym wskazaniu w treści uchwały szeregu okoliczności, które w ocenie KRS świadczą o wysokich kwalifikacjach Odwołującego się do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w SO w Z.;

2. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 1 k.r.s.) w postaci art. 33 ust. 1 k.r.s., art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1) i 2) k.r.s., art. 42 ust. 1 k.r.s.:

- przez nierozważenie w sposób wszechstronny sprawy i niewzięcie pod uwagę przy podejmowaniu uchwały przez Radę całej dokumentacji dołączonej do wniosku, faktyczne nie wzięcie pod uwagę przy ocenie jego kandydatury pozytywnych ocen kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, w szczególności w okresie długotrwałej delegacji w sądzie okręgowym, pozytywnych ocen przełożonych, publikacji naukowej, pozytywnej opinii kolegium sądu, pozytywnej oceny zgromadzenia ogólnego sędziów;

- przez przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatury Skarżącego, materiału będącego podstawą tej oceny i przez to uznanie, że nie spełnia on przesłanek do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, pomimo braku podstaw do wyciągnięcia takich wniosków na podstawie przedłożonych materiałów, nadto przejawiającej się w braku jakiegokolwiek odniesienia się do opinii Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa, który rekomendował Skarżącego jako osobę, która spełnia wymagania stawiane kandydatom na urząd sędziego sądu okręgowego i wskazał okoliczności, które przemawiały za udzieleniem takiej rekomendacji, w sytuacji gdy Rada w swej uchwale nie tylko nie odniosła się w żaden sposób do rekomendacji Zespołu, ale również sama nie wskazała jakichkolwiek okoliczności świadczących o tym, że Skarżący nie spełnia wymagań stawianych kandydatom na urząd sędziego sądu okręgowego;

- przez niezastosowanie ustawowych kryteriów przy rozpoznawaniu i

ocenie wniosku Skarżącego o powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego, tj. rzeczywiste nieuwzględnienie kwalifikacji kandydata, doświadczenia zawodowego, w szczególności w okresie długotrwałej delegacji w sadzie okręgowym, opinii przełożonych, opinii kolegium sądu oraz oceny zgromadzenia ogólnego sędziów;

- przez nie wskazanie w treści uzasadnienia uchwały, którego z kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 k.r.s. nie spełnia kandydatura Skarżącego i nie wskazanie w treści uzasadnienia żadnej okoliczności, która miałaby wskazywać na brak kwalifikacji Skarżącego do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego, a zatem faktyczny brak uzasadnienia powodów nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego, zamiast tego porównanie kandydatury Skarżącego z kandydaturą Pani M. K. w sytuacji, w której Skarżący w żaden sposób nie konkuruje z Panią M. K. o jedno stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Z., w sytuacji, gdy postępowanie dotyczyło obsady 3 stanowisk w Sądzie Okręgowym w Z., na które zgłosiło się 3 kandydatów;

- przez sprzeczność uzasadnienia z decyzją Rady przejawiającą się w stwierdzeniu, że Skarżący posiada kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego (wers 22 i 23 na s. 4 uzasadnienia), oraz że posiada wysokie kwalifikacje zawodowe (wers 17 i 18 na s. 6 uzasadnienia), a także wskazaniu bardzo dobrej oceny sędziego wizytatora, pozytywnych opinii przełożonych, pozytywnej opinii kolegium sądu apelacyjnego oraz pozytywnej oceny zgromadzenia ogólnego sędziów, przy jednoczesnym braku rekomendacji Odwołującego się pomimo faktu, że nie konkurował on o to stanowisko z żadną inną osobą;

W oparciu o ww. zarzuty, Skarżący wniósł o uchylenie pkt. 2 zaskarżonej uchwały w części dotyczącej jego osoby, tj. R. M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).

Rada wniosła o oddalenie odwołania, w całości podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej uchwale.

W treści pisma zawierającego odpowiedź na odwołanie podniesiono, że zaskarżona uchwała zawiera wyczerpujące uzasadnienie, w którym wskazano

zarówno kryteria, którymi kierowała się KRS przy wyborze kandydatów na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z., jak też przytoczono okoliczności przemawiające za uznaniem, że w przedmiotowej procedurze nominacyjnej jedynie M. K. była najlepszą kandydatką na ogłoszone stanowiska sędziowskie. Zdaniem Rady, nie była ona związana poglądem zespołu członków KRS, który przygotował „wstępną” ocenę kandydatur. W ocenie KRS, odwołanie stanowi polemikę ze stanowiskiem Rady i jest podyktowane subiektywnym poczuciem pokrzywdzenia Skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze k.r.s., uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 k.r.s. sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Zgodnie z art. 44 ust. 3 k.r.s., do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy

zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania.

Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale. Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09).

W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący, w szczególności jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Dokonując oceny prawnej zaskarżonej uchwały, tytułem zagadnień wstępnych, należy zauważyć, co następuje:

Po pierwsze, KRS ma kompetencję do nierekomendowania żadnego z kandydatów w ramach granic swobodnego uznania. Wskazać należy, że powoływanie sędziów ustanowione zostało przez Konstytucję RP prerogatywą Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP), a wyłączna zdolność postulacyjna w tym zakresie została przyznana Krajowej Radzie Sądownictwa (art. 179 Konstytucji RP).

KRS ma możliwość nierekomendowania tak niektórych kandydatów, jak i także nierekomendowania wszystkich startujących kandydatów w konkretnym konkursie, jeżeli uzna, że kandydaci nie spełniają przesłanek ustawowych, jak i nie spełniają zdaniem Rady w najwyższym stopniu kryteriów konkretnego konkursu. Pogląd ten znalazł swój wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego, m.in. w wyrokach z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt III KRS 197/13; z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt III KRS 215/13; z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt III KRS 3/14. Także argumenty natury historycznej, w tym sposób dotychczasowego funkcjonowania Rady i regulamin działania KRS, wskazuje na możliwość braku rekomendacji dla wszystkich lub niektórych kandydatów w danym konkursie (tak uzasadnienie i stanowisko KRS w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15).

W szczególności uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. z 2011 r. Nr 72, poz. 712), w § 17 ust. 6 *in fine* przewidywała, że zespół może też nie rekomendować Radzie żadnego z kandydatów. Analogiczne uregulowanie zawierał § 18 ust. 6 uchwały nr 125/2015 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 lutego 2015 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. z 2015 r., poz. 304 z późn. zm.), a także § 18 ust. 6 uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. z 2018 r., poz. 840) oraz przewiduje aktualnie obowiązujący § 19 ust. 6 *in fine* uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. z 2019 r., poz. 192).

Po drugie, w przypadku nieprzedstawienia żadnego z kandydatów, KRS powinna powody tego braku przedstawienia uzasadnić. W szczególności należy wskazać powody nierekomendowania kandydata, co może polegać na określeniu, których kryteriów nie spełnia albo nie spełnia w najwyższym stopniu. Powodem braku rekomendacji może być nieuzyskanie bezwzględnej większości głosów „za” w głosowaniu tajnym, jednakże wynik głosowania musi korespondować z treścią uzasadnienia uchwały. Elementy te powinny być zawarte w uzasadnieniu uchwały, tak aby można było poddać ją kontroli z punktu widzenia jej zgodności z prawem.

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, zgodzić należy się ze stanowiskiem Odwołującego się, że zaskarżona uchwała nie zawiera dostatecznego uzasadnienia zastosowania przez Krajową Radę Sądownictwa w przedmiotowej procedurze konkursowej wystarczająco przejrzystych kryteriów oceny ujawnionych w ustalonym wzorcu minimalnych kwalifikacji, umiejętności, postaw i cech kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, które powinny być spełnione w tym konkretnym postępowaniu nominacyjnym. W szczególności uchwała nie zawiera uzasadnienia w zakresie rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu kandydatury Skarżącego Prezydentowi RP, to znaczy dlaczego nie przedstawiono jego kandydatury.

Rację ma Odwołujący się, że w tym konkretnym konkursie do obsadzenia pozostawały trzy wolne miejsca sędziowskie i Skarżący nie konkurował z sędzią przedstawioną do nominacji, skoro pozostawały nieobsadzone jeszcze dwa wolne stanowiska. Odwołujący się nie neguje też – i to należy uznać za niesporne – wyboru sędzi M. K. Jednakże, okoliczność wyboru tego sędziego nie może stanowić podstawy do odmowy przedstawienia Prezydentowi RP Skarżącego na pozostałe wolne stanowiska sędziowskie, skoro nie konkurował on w istocie z zarekomendowanym sędzią.

W konkluzji przyjąć należy, że postępowanie przed KRS ma charakter konkursowy, a Rada w swojej kompetencji ma prawo do nieprzedstawiania określonej kandydatury na stanowisko sędziowskie albo też może nie obsadzić stanowiska w danym konkursie, jeżeli uzna, że kandydaci nie spełniają jej kryteriów, ustalonych na potrzeby określonego konkursu i konkretnego stanowiska sędziowskiego. Rada powinna jednak to uzasadnić i wskazać przyczyny braku rekomendacji. Tymczasem w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały występuje swoista sprzeczność polegająca z jednej strony na stwierdzeniu, że Odwołujący się posiada kwalifikacje zawodowe, uprawniające go do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, a także stwierdzeniu, że posiada wysokie kwalifikacje zawodowe, przy jednoczesnym braku rekomendacji i niewskazaniu przyczyn braku tej rekomendacji przez KRS. W istocie brak w uzasadnieniu wyjaśnienia, dlaczego Skarżący nie został rekomendowany. Niewystarczające jest wskazanie, że wybrano kandydata najlepszego w niniejszym konkursie, skoro pozostały w nim inne nieobsadzone

stanowiska.

W tym zakresie uzasadniony jest zarzut naruszenia art. 42 k.r.s. W związku z powyższym zbędne jest analizowanie pozostałych zarzutów odwołania.

Na marginesie należy odnotować, że katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymieniony w art. 35 ust. 2 k.r.s., (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i – poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów – nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Odnosnie do samych „kwalifikacji kandydatów” na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 k.r.s., to przepis nie precyzuje tego pojęcia. Nie jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o określone i przyjęte w konkretnym postępowaniu kryterium oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek. Jeśli jednak wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu, w szczególności nieprzedstawieniu pozostałych kandydatów w sytuacji nieobsadzenia wszystkich ogłoszonych stanowisk sędziowskich w danym konkursie. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09 oraz z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10).

Należy też zauważyć, że w zaskarżonej uchwale zawarto „wniosek o powołanie M. K. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Z.”. Rada powinna rozważyć reasumpcję tak sformułowanego wniosku. Nie jest dopuszczalne powołanie jednej osoby do pełnienia urzędu na trzech stanowiskach sędziowskich. W tym zakresie uchwały jednak nie zaskarżono, Sąd Najwyższy nie może więc ingerować w jej treść.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 k.r.s. orzeczono jak w sentencji.